

KETVIRTADIENIS (2)

Nevas Sandersonas medine lazda išdidžiai bedė:

– Koja štai ten.

– Taip, pone Sandersonai, – krūptelėdama atsakė kriminalistė konstebli Klark. – Esu priversta su jumis sutikti.

Ji atsargiai žengė į priekį, ir koja įklimpo į purvą.

– Gal galėtumėte patraukti šunį? Laboratorijoje niekas neapsidžiaugs, jei... – kaip tai pavadinti? Juk nesakysi „lavonas“, – objektą apseilės šuo.

Borderkolis entuziastingai uostinėjo išpurtsią galūnę, lyg ketintų ją krimstelėti.

– Fentonai, greta, – ne itin noriai pakvietė ūkininkas. Jis užsivertė butelį be etiketės, kuriame, jos spėjimu, buvo koks nors sidras. Bent jau taip galėjai spręsti iš jo veido. Šuo vis dar uostė išsikišusį didįjį pirštą. Sandersonas pasirėmė ant lazdos ir kvailai išsišiepė.

– Konstebli, patraukite šunį, – paliepė Klark. Ji buvo pavargusi ir neturėjo kantrybės taikstyti su nepagarbiu ūkininko elgesiu. Ridlis jau ketino jį griebti, bet Sandersonui patapšnojus sau per šlaunį, šuo prigludo jam prie kojos.

– O, – truputį nerimaudama ištarė Klark, pamčiusi per laukus atkeliaujančius nusikaltimo vietas tyrėjus, ko gera, Moltbio vadovaujami. Nebuvo pratusi atvykti į nusikaltimo vietą pirmutinė, todėl jai reikėjo įsidėmėti esminius dalykus, kol visko negrižtamai nesudarkė teismo medikai. Frostas nuolatos visiems aiškino, kokios svarbios yra šios pirmosios akimirkos, nors ir pats pripažindavo, kad retai kur atvykdavo pirmas.

– Kada pirmiausia pastebėjote koją?

– Pamačiau iš traktoriaus, ana va, – atsakė jis, rodydamas į už dvidešimt metrų stovintį įrenginį.

– O kaip? Jūsų regėjimas turbūt neįtikimai geras, jei pastebėjote ją iš taip toli, – suraukė antakius Klark.

– Pamačiau ją dėl paukščių. Žuvėdrų. Tos pešėsi dėl jos.

– Supratau. Vadinas, jūs jos neiškasėt? Sakote, kad ji gulėjo paviršiuje?

– Tikriausiai, – jis gūžtelėjo pečiais ir sutelkė visą dėmesį į artėjančius žmones.

„Galbūt ji čia buvo palikta naktį,“ – pamanė ji. Tačiau kodėl čia? Ir kur likęs kūnas – ar jis gyvas, ar miręs?

– Pala. Jūs pasakėte „žuvėdros“. Tačiau nuo kranto mus skiria mažiausiai šimtas kilometrų. Ar esate tikras, kad tai nebuvo varnos?

Sandersonas užvertė akis:

– Žinau, kuo jos skiriasi, ponია. Manau, kad jos atskrido nuo tvenkinio.

Linktelėjo horizonto link. Taip, žinoma, Dentono tvenkinys, nors iš čia ir nieko nesimantė: jis buvo kažkur toli, už kelių banguotų arimų hektarų.

– Taip, galbūt, – atsiduso Klark ir ieškojo, už ko užsikabinti. Frostas taip pat mokė apžvelgti nusikaltimo vietą prieš apžiūrint lavoną, kad kūno vaizdas pernelyg neiškreiptų įspūdžio. Bet čia tebuvo arime gulinti koja. Klark žengė į priekį. Taip, tikrai koja. Sužiuro į nuogą, baltą kaip sūris galūnę, ant kurios buvo matyti nubrozdinimų taškelių. Ir ką, po velnių, jai dabar daryti? Ūkininkas nekantriai kostelėjo.

– Kriminaliste Klark, – sušvokštė pažįstamas balsas.

– Daktare Moltbi.

Ji apsidžiaugė, kad atėjo pažįstamas žmogus. Greta jo stovėjo akivaizdžiai abejingas jaunas nusikaltimo vietos tyrėjas pūkeliais apžėlusia viršutine lūpa.

– Tai čia viskas? – paklausė jaunuolis, pasižiūrėjęs čia į Klark, čia į koja, čia vėl į Klark. Klark kilstelėjo antakius: jai iš karto nepatiko šitas išsišokėlis su apgailėtinais gyvaplaukiais ir visu kuo.

– Bet šitas neatitinka „lavono“ apibrėžimo, – susierzinęs pridūrė Moltbis.

– Na, ne aš jus kviečiau, – ėmė gintis Klark, tačiau jos dėmesį patraukė Sandersonas, kuris apsisuko ir patraukė atgal traktoriaus link.

– Pone Sandersonai, palaukit... Pone Sandersonai...

Tolstantis žmogus nekreipė į ją dėmesio.

Teismo medikai viltingai ją stebėjo.

– Na, tai ko čia stovit, – neišlaikė ji, tūžo ant visų, įskaitant ir save. Pasistengė išspausti valdingą toną ir, perrėkdama traktoriaus riaumojimą, sušuko: – Tai įdėkite ją į maišelį!

Išmaldavęs cigaretės iš Berilės Simpson, kuri iš karto puolė šnekučiuotis su senyva teta, Frostas atsidūrė Breizerių ir nepažįstamojo su kaklaskare draugijoje. Viduje Frostas suniurzgė: negalėjo pakęsti svainio, niekad jo nemėgo. Džiuljanas Breizeris – aukštas, visai patrauklus, bet pataikūniškas individas su žylančių plaukų kupeta – visą laiką jį velniškai erzindavo.

– Taigi, Džiuljanai... tai kaip einasi verslas?

– Mums sekasi puikiai, ar ne, Džulsai? – įsiterpė Elizabeta, mažiau patraukli jaunesnė Merės sesuo. – Mes rengiamės atidaryti Dentone naują saloną, ar ne, brangusis?

Frostas pasiėmė greta stovintį viskio butelį ir vėl įsipylė išgerti. Pasiūlė ir kitiems, puikiai matydamas, jog jie geria silpną vyną arba cheresą.

– Taip, girdėjau. Atidarysite jį Bato kelyje. Suėmiau paskutinį ten dirbusį prekyautoją automobiliais.

Jis suprato, kad ši užuomina turėjo juos supykdyti, tačiau, Jėzau, „salonas“ net ir jiems buvo per skambus žodis – nutriušęs surenkamasis namelis su prieangiu gerokai tiksliau apibūdinėtų jų verslą.

– Viljamai, leisk supažindinti tave su Čarlzu, – tarė Breizeris, praleisdamas jo pastabą pro ausis. – Čarlzas yra iš Prancūzijos.

– Sveikas, Čarli iš Prancūzijos.

Frosta paspaudė suglebusią ranką. Jis žinojo, kad Breizeriai turi draugų Prancūzijoje, ir Merė prieš susirgdama svečiavosi pas juos Dordonėje.

– Labai malonu, kad atkeliavote iš taip toli, – pridūrė Frostas.

– Jis čia atvyko ne tik į laidotuves, Vilai, – paaiškino Breizeris.

– Taip, mudu su verslo partneriu Dentone atidarėme antikvariatą, praėjusio mėnesio pradžioje, – prancūzas nuoširdžiai išsišiepė.

– Rimtai? – Frosto tai nejaudino. – Na, nematau, kad čia atsiras tinkamų klientų, kurie domėtųsi, – Frostas rinko žodžius, – brangiais niekučiais, – ir tada pajuto ant peties sunkią ranką, o į ausį tvokstelėjo karštas, alkoholiu trenkiantis šnopavimas. – Arturai, pasisveikink su Čarliu iš Prancūzijos.

Henlonas svirduliuodamas palinko į priekį ir mirktelejo prancūzui.

– Ispanija: trys–vienas, – paerzino jis.

– A? – nesuprato Frostas.

Čarlzas į Henlono žodžius atsakė mandagia šypsena ir, atsisukęs į Frostą, grakščiai nusilenkė.

– Užjaučiu dėl jūsų netekties, – pasakė jis ir prisijungė prie Breizerio, išitraukusio į pokalbį su kažkokiu miesto pareigūnu, kuris Frostui pasirodė lyg ir matytas.

– Ką ten kalbėjai apie Ispaniją? – pasidomėjo Frostas, smeigtuku pabesdamas mini dešrytę nuo bufetinio stalo.

– Kalbėjau apie Pasaulio čempionatą, Džekai! Futbolą, supranti? Prieš porą mėnesių. Anglija sutriuškino prancūzpalaičius trys–vienas. Kur tu buvai? – nusikvatojo Henlonas.

– Daugiausia ligoninėje, – Frostas numojo ranka į Henlono sugėdinimą. – Na, vadinasi, Ispanijoje juos sutriuškiname nebe pirmą kartą. 1812. Salamanka.

– Nesuprantu tavęs, Džekai.

– Dauguma manęs nesupranta, Arturai, dauguma, – atsakė Frostas ir staiga pasijuto labai vienišas.

Išmetęs kriminalistą seržantą Votersą Dentono Pagrindinėje gatvėje, kriminalistas